1964 సుప్రీం కోర్టు రిపోర్టులు(6) 867

ఆర్.అబ్దుల్ ఖాదర్ అండ్ కో

వర్సెస్

సేల్స్ టాక్స్ ఆఫీసర్, హైదరాబాద్

(పి.బి.గజేంద్రగడ్కర్, సి.జె., కె.ఎన్.వాంచూ, కె.సి.దాస్గుప్తా, జె.సి.షా

మరియు ఎస్.రాజగోపాల అయ్యంగార్, జె.జె.)

అమ్మకపు పన్ను - చట్టానికి అనుగుణంగా కాకుండా ఇతరత్రా వసూలు చేయబడిన పన్ను- రాష్ట్ర శాసనసభ పరిధిలో లేదు -భారత రాజ్యాంగం, షెడ్యూల్ 7, జాబితా 2 లోని ఎంట్రీ 26 మరియు 54 - హైదరాబాద్ సాధారణ అమ్మకపు పన్ను చట్టం, 1950 (1950 యొక్క XIV), సెక్షన్ 11.

అప్పిలెంట్ తమలపాకుల అమ్మకాలకు సంబంధించి కొనుగోలుదారుల నుంచి అమ్మకపు పన్ను వసూలు చేసింది. కానీ వసూలు చేసిన మొత్తాన్ని ప్రభుత్వానికి చెల్లించలేదు. ఈ మొత్తాన్ని ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలని పిటిషనర్ ను ఆదేశించిన ప్రభుత్వం హైదరాబాద్ జనరల్ సేల్స్ ట్యాక్స్ యాక్ట్ 1950లోని సెక్షన్ 11(2) చెల్లుబాటును ప్రశ్నిస్తూ హైకోర్టులో రిట్ పిటిషన్ దాఖలు చేసింది.

చట్టాధికారం లేకుండా వసూలు చేసిన పన్నును రికవరీ చేయడానికి ప్రభుత్వానికి అధికారం ఇచ్చే చట్టంలోని సెక్షన్ 11(2) రాష్ట్ర శాసనసభ పరిధికి అతీతమైనదని, ఎందుకంటే చట్టం యొక్క

అధికారం లేకుండా వసూలు చేసిన పన్ను చట్టం కింద విధించే పన్ను కాదని, అందువల్ల ఇది ఒక అధికారం కింద వసూలు చేయడానికి రాష్ట్రానికి అవకాశం ఇవ్వదని పిటిషనర్ హైకోర్టు ముందు ప్రధాన వాదన. రాజ్యాంగంలోని ఏడవ షెడ్యూలులోని 2వ షెడ్యూలులోని 54వ అధికరణ ప్రకారం వస్తువుల అమ్మకం లేదా కొనుగోళ్లపై పన్ను కాదు. సెక్షన్ 11(2) అమ్మకాలు లేదా కొనుగోలు పన్ను వసూలుకు సంబంధించి అనుబంధ నిబంధన అని, అందువల్ల ఎంట్రీ 54, లిస్ట్ 2 కింద ఉన్న అధికారానికి యాదృచ్ఛికమని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. సెక్షన్ 11(2)ను సమర్థించలేకపోయినా ఎంట్రీ 26, లిస్ట్-2 ప్రకారం దాన్ని సమర్థించుకోవచ్చని, ఫలితంగా రిట్ పిటిషన్ ను కొట్టివేస్తున్నట్లు హైకోర్టు పేర్కొంది. ప్రస్తుత అప్పీలు ఈ కోర్టు మంజూరు చేసిన స్పెషల్ లీవ్ ద్వారా ఉంది.

నిర్దేశించబడింది: (i) సెక్షన్ 11(2) నిబంధనల ప్రకారం పన్ను రూపంలో వసూలు చేసిన మొత్తం చట్టప్రకారం పన్నుగా అర్హత పొందనప్పటికీ, సెక్షన్ 54, జాబితా 2 కింద అమ్మకం లేదా కొనుగోలు పన్ను విధించడానికి రాష్ట్ర శాసనసభ నేరుగా చట్టం చేసిందని చెప్పలేము.

(ii) ఏడవ షెడ్యూలులోని వివిధ జాబితాలలోని శాసనాధిపతులను విస్తృతంగా అర్థం చేసుకోవాలి, తద్వారా అందులో పేర్కొన్న అంశానికి సంబంధించిన అన్ని అంశాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవాలి. అయినప్పటికీ ఇటువంటి యాదృచ్ఛిక లేదా అనుబంధ అధికారాలకు ఒక పరిమితి ఉంది, వీటిని చట్టం యొక్క అంశానికి సహాయంగా ఉపయోగించాలి, ఇది ప్రస్తుత సందర్భంలో వస్తువుల అమ్మకం లేదా కొనుగోలుపై పన్ను. అనుబంధ లేదా యాదృచ్ఛిక అధికారాల పరిధి చట్టసభలను అనుమతించేంత వరకు లేదు, పన్ను ద్వారా వసూలు చేసిన మొత్తం తప్పుగా ఉన్నప్పటికీ, సంబంధిత పన్ను నమోదు కింద చేసిన విధంగా చట్టం ప్రకారం పన్ను ద్వారా అర్హత లేదు, అది ఇప్పటికీ పన్ను వలె ప్రభుత్వానికి చెల్లించబడుతుంది. అందువల్ల సెక్షన్ 11(2)లో ఉన్న నిబంధనను ఎంట్రీ 54, లిస్ట్ 2 కింద చేయలేము మరియు ఆ ఎంట్రీ కింద అనుమతించబడిన యాదృచ్ఛిక లేదా అనుబంధ నిబంధనలుగా సమర్థించలేము.

సెక్షన్ 11(2) చట్టంలోని ఏ నిబంధననైనా ఉల్లంఘించడాన్ని సమర్థించలేం.

(iv) ఎంట్రీ 26, జాబితా II వ్యాపారం మరియు వాణిజ్యానికి సంబంధించినది మరియు పన్నుగా తప్పుగా గ్రహించిన మొత్తాన్ని పన్ను విధించడం లేదా రికవరీ చేయడానికి ఎటువంటి సంబంధం లేదు. సెక్షన్ 11(2) వంటి నిబంధనలో వర్తక, వాణిజ్యాల నియంత్రణ అంశం లేదు కాబట్టి ఎంట్రీ 26 జాబితా 2 కింద ఆ సెక్షన్ ను సమర్థించలేం.

(v) సెక్షన్ 20(సి)లోని నిబంధనకూడా చెల్లదు, ఎందుకంటేఇదికేవలంసెక్షన్11(2)కు మాత్రమే వర్తిస్తుంది.

ఓరియంట్ పేపర్స్ మిల్స్ లిమిటెడ్ వర్సెస్ఒరిస్సా రాష్ట్రం, ([1962] 1 ఎస్.సి.ఆర్. 549), విశిష్టమైనది.

స్టేట్ ఆఫ్ బాంబే వర్సెస్ యునైటెడ్ మోటార్స్ (ఇండియా) లిమిటెడ్, ([1953] ఎస్.సి.ఆర్.1069). భారతఅల్యూమినియం కంపెనీ వర్సెస్మద్రాసు రాష్ట్రం, [(1962) XIII సేల్స్ ట్యాక్స్ కేసులు 967]. తప్పుగా నిర్ణయించబడింది.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 760 ఆఫ్ 1962. 1956 రిట్ పిటిషన్ నెం.1123లో ఆంధ్రప్రదేశ్ హైకోర్టు 1959 జూలై 16న ఇచ్చిన తీర్పు, ఉత్తర్వులపై స్పెషల్ లీవ్ ద్వారా అప్పీల్ చేశారు.

పిటిషనర్ తరఫున కె.ఆర్.చౌదరి.

ప్రతిస్పందకుని తరఫున ఎ. రంగనాథం చెట్టి మరియు బి.ఆర్.జి.కె.

ఫిబ్రవరి 21, 1964. కోర్టు తీర్పును వాంచూ జె.-ఆంధ్రప్రదేశ్ హైకోర్టు ఉత్తర్వులపై స్పెషల్ లీవ్ దాఖలు చేసిన అప్పీల్ ఇది. 1950 నాటి హైదరాబాద్ జనరల్ సేల్స్ ట్యాక్స్ యాక్ట్ నం.14లోని సెక్షన్ 11(2) చెల్లుబాటును ప్రశ్నిస్తూ పిటిషనర్ హైకోర్టులో రిట్ పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. పిటిషన్ ఆధారంగా దాఖలైన వాస్తవాలు ఇవే.. తమలపాకుల విక్రయానికి సంబంధించి అప్పటి హైదరాబాద్ రాష్ట్రంలో రెసిడెంట్, నాన్ రెసిడెంట్ ప్రిన్సిపాళ్లకు ఏజెంట్గా వ్యవహరించారు. ఈ చట్టం ప్రకారం 1953 మే 1 నుంచి కొనుగోలు కేంద్రంలో తమలపాకులు పన్ను పరిధిలోకి వచ్చేవి. మే 1, 1953 నుండి మార్చి 31, 1954 వరకు, 1953-54మదింపు సంవత్సరానికి సంబంధించిన మదింపు కాలానికి సంబంధించి మేము ఇక్కడ ఆందోళన చెందుతున్నాము. అమ్మకందారుల నుంచి అమ్మకందారుల నుంచి అమ్మకపు పన్ను వసూలు చేసి, అప్పీలుదారుడికి పన్ను చెల్లించిన తర్వాత ఇకపై ఎలాంటి భారం ఉండదని కొనుగోలుదారులకు హామీ ఇచ్చింది. అయితే, పన్నును గ్రహించిన తరువాత, అప్పీలుదారుడు ప్రభుత్వానికి వసూలు చేసిన మొత్తాన్ని చెల్లించలేదు, కానీ దాని అసలులు, అంటే కొనుగోలుదారుల సస్పెన్స్ ఖాతాలో ఉంచాడు. ఈ ఖాతాలను సేల్స్ టాక్స్ డిపార్ట్ మెంట్ పరిశీలించినప్పుడు, ఇది కనుగొనబడింది మరియు తరువాత అప్పీలుదారుడు వసూలు చేసిన మొత్తాలను ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలని కోరారు. అయితే అమ్మకందారుడే కావడం, కొనుగోలు సమయంలో అంటే కొనుగోలుదారుపై పన్ను విధించిన సంబంధిత కాలానికి సంబంధిత నోటిఫికేషన్ కారణంగా చెల్లింపుపై పిటిషనర్ అభ్యంతరం వ్యక్తం చేశారు. ఈ అభ్యంతరాన్ని అతిగా తోసిపుచ్చారు మరియు అప్పీలుదారు ఆ మొత్తాన్ని ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలని ఆదేశించారు.

హైకోర్టులో పిటిషనర్ తరఫున లేవనెత్తిన ప్రధాన వాదన ఏమిటంటే, చట్టంలోని సెక్షన్ 11 (2) ప్రకారం, 1950 మే 1 తర్వాత, చట్టం నిబంధనలకు అనుగుణంగా కాకుండా పన్ను రూపంలో వసూలు చేసిన లేదా వసూలు చేసిన ఏ వ్యక్తి నుండిసైనా, భూమి ఆదాయ బకాయిలుగా వసూలు చేయడానికి ప్రభుత్వానికి అధికారం ఉంది. రాష్ట్ర శాసనసభ యొక్క శాసన పరిధికి అతీతంగా ఉంది. రాజ్యాంగంలోని ఏడో షెడ్యూలులోని జాబితా 11లోని ఎంట్రీ 54 కింద ఈ చట్టాన్ని

ఆమోదించారని, ఇది వస్తువుల అమ్మకం లేదా కొనుగోలు లావాదేవీలపై పన్ను విధించే చట్టాన్ని రూపొందించడానికి రాష్ట్ర శాసనసభకు వీలు కల్పిస్తుందనే వాదన ఉంది. అందువలన సరుకుల క్రయవిక్రయాలపై పన్ను విధించడానికి, అమ్మకాలు లేదా కొనుగోలు పన్ను విధించడానికి మరియు వసూలు చేయడానికి అవసరమైన అన్ని యాదృచ్ఛిక నిబంధనలను రూపొందించడానికి రాష్ట్ర శాసనసభకు ప్రవేశం అధికారం ఇస్తుంది. అయితే అధికారం లేకుండా పన్ను వసూలు చేసిన వ్యాపారి ఆ మొత్తాన్ని ప్రభుత్వానికి అప్పగించే చట్టాన్ని రూపొందించే అధికారం రాష్ట్ర శాసనసభకు లేదని, ఎందుకంటే చట్టం అధికారం లేని ఏ సేకరణ అయినా చట్టం కింద విధించే పన్ను కాదని, అందువల్ల ఈ క్రింద రూపొందించిన చట్టం యొక్క అధికారం కింద వసూలు చేయడానికి రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి అధికారం ఉండదని కోరారు. జాబితా II లోని ఎంట్రీ 54 అటువంటి మొత్తాన్ని వస్తువుల అమ్మకం లేదా కొనుగోలుపై పన్ను కాదు. అమ్మకాలు లేదా కొనుగోలు పన్ను వసూలుకు సంబంధించి సెక్షన్ 11 (2) అనుబంధ నిబంధనగా ఉందని, అందువల్ల జాబితా 11 లోని ఎంట్రీ 54 కింద పన్ను విధించే అధికారానికి యాదృచ్ఛికమని హైకోర్టు పేర్కొంది. అలాగే, జాబితా-2లోని ఎంట్రీ 54 సెక్షన్ 11(2)ను కొనసాగించలేవని భావించి, లిస్ట్ హెచ్ లోని ఎంట్రీ 26 కింద దాన్ని కొనసాగించవచ్చని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. ఫలితంగా రిట్ పిటిషన్ ను కొట్టివేశారు. ఈ కోర్టుకు అప్పీల్ చేసుకోవడానికి హైకోర్టు సర్టిఫికేట్ నిరాకరించడంతో పిటిషనర్ ప్రత్యేక సెలవు పొందారని, అందుకే ఈ విషయం మా ముందుకు వచ్చిందన్నారు.

పిటిషనర్ తరఫున కోరిన అంశాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి చట్టంలోని సెక్షన్ 11 చదవడం అవసరం. సెక్షన్ 11 ఈ విధంగా ఉంది:-

11 (1) డీలర్ గా రిజిస్టర్ కాని ఏ వ్యక్తి కూడా ఈ చట్టం కింద పన్ను రూపంలో ఎలాంటి మొత్తాన్ని వసూలు చేయరాదు లేదా రిజిస్టర్డ్ డీలర్ అటువంటి షరతులు మరియు

పరిమితులకు అనుగుణంగా తప్ప, అటువంటి ఏవైనా షరతులు మరియు పరిమితులకు అనుగుణంగా తప్ప, అటువంటి మొత్తాన్ని 1950 మే 1వ తేదీకి ముందు వసూలు చేయరాదు, ఒకవేళ నిర్దేశించిన విధంగా రిజిస్టర్డ్ డీలర్ లు కాని వ్యక్తులను ఆ తేదీ వరకు ఈ సబ్ సెక్షన్ నిబంధనల నుండి ప్రభుత్వం మినహాయించవచ్చు. ప్రభుత్వం ఆదేశించినట్లుగా 1950 జూన్ 1వ తేదీ కంటే ఆలస్యంగా ఉండకూడదు.

(2) ఒక అధికారి లేదా ట్రిబ్యునల్ యొక్క ఏదైనా ఉత్తర్వు లేదా తీర్పు, డిక్రీ లేదా కోర్టు యొక్క ఉత్తర్వులకు విరుద్ధంగా ఉన్నప్పటికీ, 1950 మే 1 న లేదా అంతకు ముందు పన్ను రూపంలో వసూలు చేసిన లేదా వసూలు చేసిన ప్రతి వ్యక్తి, ఈ చట్టం యొక్క నిబంధనలకు అనుగుణంగా కాకుండా ఇతరత్రా పన్ను రూపంలో ఏదైనా మొత్తాన్ని ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలి. మరియు అటువంటి చెల్లింపులో విఫలమైతే, ఆ మొత్తాన్ని భూమి పన్ను బకాయిలుగా అతని నుండి రికవరీ చేయబడుతుంది." సెక్షన్ 11(1) ప్రకారం రిజిస్టర్ కాని డీలర్ పన్ను రూపంలో ఎలాంటి మొత్తాన్ని వసూలు చేయరాదు. అయితే ప్రస్తుత కేసులో ఆ నిబంధన వర్తించదు, ఎందుకంటే పిటిషనర్ రిజిస్టర్డ్ డీలర్. తదుపరి సెక్షన్ 11 (1) ప్రకారం రిజిస్టర్డ్ డీలర్ 1950 మే 1 కంటే ముందు అటువంటి షరతులు మరియు పరిమితులకు అనుగుణంగా తప్ప, నిర్దేశించిన విధంగా వసూలు చేయకూడదు. ఈ నిబంధన మళ్లీ వర్తించదు, ఎందుకంటే మే 1, 1950 కంటే ముందు అప్పీలుదారు చేసిన ఏ సేకరణతో మాకు ఇక్కడ సంబంధం లేదు. అందువల్ల సెక్షన్ 11(1) నిషేధం పిటిషనర్ కు వర్తించదు. ఆ తర్వాత సెక్షన్ 11(2) వస్తుంది. రిజిస్టర్డ్ డీలర్ లేదా ఇతరత్రా ఎవరైనా 1950 మే 1 తర్వాత చేసిన వసూళ్లకు ఇది వర్తిస్తుందని, చట్టంలోని నిబంధనలకు అనుగుణంగా కాకుండా పన్ను రూపంలో వసూలు చేసిన మొత్తాన్ని ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలని, అలా చెల్లించని పక్షంలో ఆ మొత్తాన్ని ఆ వ్యక్తి నుంచి భూమి రెవెన్యూ బకాయిలుగా రికవరీ చేయాలని పేర్కొంది. "ఈ చట్టంలోని నిబంధనలకు అనుగుణంగా కాకుండా" అనే పదాల నుండి ఆ మొత్తాన్ని పన్ను రూపంలో వసూలు చేసినప్పటికీ అది చట్టం కింద పన్నుగా అర్హత పొందలేదని స్పష్టమవుతుంది. సెక్షన్ 11 (2) ప్రకారం ఈ చట్టం కింద పన్నుగా అర్హత

లేకపోయినా పన్ను ద్వారా వసూలు చేసిన మొత్తాలను ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలి. ఒకవేళ చెల్లించనట్లయితే, వాటిని అటువంటి వ్యక్తి నుండి భూమి పన్ను బకాయిలుగా వసూలు చేయబడతాయి. అందువల్ల సెక్షన్ 11 (2) ప్రకారం పన్ను రూపంలో వసూలు చేసిన మొత్తాన్ని చట్టం ప్రకారం పన్నుగా బకాయి పడనప్పటికీ, భూమి రెవెన్యూ బకాయిలుగా రికవరీ చేయడానికి అవకాశం ఉంది.

అందువల్ల పరిగణనలోకి వచ్చే మొదటి ప్రశ్న ఏమిటంటే, జాబితా II లోని ఎంట్రీ 54 కింద రాష్ట్ర శాసనసభకు ఉన్న అధికారాల ప్రకారం పన్ను రూపంలో వసూలు చేసిన డబ్బును పన్నుగా బకాయి కానప్పటికీ, ప్రభుత్వానికి అప్పగించే నిబంధనను రూపొందించడం సాధ్యమేనా? పన్ను రూపంలో వసూలు చేసిన మొత్తాలు వాస్తవానికి ఈ చట్టం కింద పన్ను పరిధిలోకి రావని ఇప్పుడు స్పష్టమైంది. కాబట్టి జాబితా-2లోని ఎంట్రీ 54 కింద అమ్మకం లేదా కొనుగోలు పన్ను విధించడానికి రాష్ట్ర శాసనసభ నేరుగా చట్టం చేసిందని చెప్పలేము, ఎందుకంటే ఈ నిబంధన ప్రకారం, పన్ను ద్వారా వసూలు చేయబడిన మొత్తం. చట్టం ప్రకారం పన్నుగా పరిగణించబడదు. అయితే, ఆ ప్రయోజనం కోసం రూపొందించిన చట్టంలో జాబితా 11 లోని ఎంట్రీ 54 కింద పన్ను లేని మొత్తాన్ని రికవరీ చేయడానికి రాష్ట్ర శాసనసభకు అవకాశం లేనప్పటికీ, వ్యక్తులు పన్ను ద్వారా వసూలు చేసిన మొత్తం మొత్తాలను చెల్లించడానికి శాసనసభకు అవకాశం ఉంటుందనే కారణంతో ఈ నిబంధనను సమర్థించడానికి ప్రయత్నించారు. అవి నిజంగా పన్నుగా ఉపయోగించబడనప్పటికీ, అటువంటి పన్నును విధించడానికి మరియు వసూలు చేయడానికి వీలు కల్పించే యాదృచ్ఛిక మరియు అనుబంధ అధికారంలో భాగంగా. ఏడో షెడ్యూలులోని వివిధ జాబితాల్లోని శాసనాల అధిపతులను విస్తృతంగా అర్థం చేసుకుని అందులో పేర్కొన్న అంశాలకు సంబంధించిన అన్ని అంశాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవాలనడంలో ఎలాంటి వివాదమూ లేదు. అయినప్పటికీ, ఏడవ షెడ్యూలులోని వివిధ జాబితాలలోని శాసన ఎంట్రీల నుండి ప్రవహించే ఇటువంటి యాదృచ్ఛిక లేదా అనుబంధ అధికారానికి ఒక పరిమితి ఉంది. ఈ యాదృచ్ఛిక మరియు అనుబంధ అధికారాలను చట్టం యొక్క ప్రధాన అంశానికి సహాయంగా

ఉపయోగించాల్సి ఉంటుంది, ఇది ప్రస్తుత సందర్భంలో వస్తువుల అమ్మకం లేదా కొనుగోలుపై పన్ను. సంబంధిత పన్ను విధించడానికి మరియు వసూలు చేయడానికి మరియు పన్ను ఎగవేయకుండా చూడటానికి అవసరమైన అన్ని అధికారాలు శాసన ప్రవేశం పరిధిలోకి అనుబంధంగా లేదా యాదృచ్ఛికంగా ఉంటాయి. అయితే సంబంధిత ఎంట్రీ కింద చట్టం ప్రకారం సంబంధిత మొత్తం పన్నుగా కొనసాగినప్పుడు, ఆ ఎంట్రీ కింద చేసిన చట్టం ప్రకారం అది అత్యవసరం కానప్పటికీ, కొంతమంది డీలర్లు పొరపాటున లేదా ఇతరత్రా పన్నుగా వసూలు చేసినందున, దానిని ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలని నిర్దేశిస్తుంది. సంబంధిత పన్ను నమోదు కింద చేసిన చట్టం ప్రకారం చట్టబద్ధంగా చెల్లించాల్సిన పన్ను వసూలుకు ఇటువంటి నిబంధన ఎలా అనుబంధంగా లేదా యాదృచ్ఛికంగా ఉంటుందో చూడటం కష్టం. పన్ను ద్వారా తప్పుగా వసూలు చేసిన మొత్తం సంబంధిత పన్ను నమోదు కింద చేసిన చట్టం ప్రకారం అనర్హమైనప్పటికీ, అది పన్ను వలె ప్రభుత్వానికి సహాయంగా ఉంటుందని చట్టసభలను అనుమతించేంత వరకు అనుబంధ లేదా యాదృచ్ఛిక అధికారం పరిధి వెళుతుందని మేము భావించడం లేదు. జాబితా-2లోని 54వ అధికరణం ప్రకారం సేకరించిన కొంత మొత్తం చట్టం నిర్దేశించిన వస్తువుల అమ్మకం లేదా కొనుగోళ్లపై పన్ను కానప్పటికీ, అది అలాంటి పన్ను అన్నట్లుగా వసూలు చేయబడుతుందని శాసనసభ నిబంధన విధించజాలదు. సెక్షన్ 11(2) ఇదే చెబుతోంది. అటువంటి నిబంధనను మా అభిప్రాయం ప్రకారం పన్ను విధించడానికి మరియు వసూలు చేయడానికి మరియు దాని ఎగవేత అసాధ్యంగా మారడానికి సంబంధిత పన్ను నమోదు కింద శాసనసభకు లభించిన యాదృచ్ఛిక లేదా అనుబంధ అధికారాల పరిధిలోకి వస్తుంది. అందువల్ల సెక్షన్ 11 (2)లో ఉన్న నిబంధనను జాబితా 11 లోని ఎంట్రీ 54 కింద చేయలేమని మరియు ఆ ప్రవేశం కింద అనుమతించబడిన యాదృచ్ఛిక లేదా అనుబంధ నిబంధనగా కూడా సమర్థించలేమని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము.

జరిమానా విధించే నిబంధనను సమర్థించుకునే ప్రయత్నం చేశారు. కానీ సెక్షన్ 11 (2) చదివినట్లుగా, ఇది చట్టంలోని ఏదైనా నిషేధాన్ని ఉల్లంఘించినందుకు జరిమానా అని

సమర్థించడానికి ఇందులో ఏమీ కనిపించదు. పన్ను చట్టాల కింద విధించే జరిమానాలు సాధారణంగా పన్నుల ఎగవేత ప్రయత్నాలకు లేదా సరిగ్గా విధించిన పన్నులను చెల్లించడంలో విఫలమైనందుకు సంబంధించినవి (భారత ఆదాయపు పన్ను చట్టం 1922 లోని 28 మరియు 46 వ అధ్యాయాలను చూడండి). సెక్షన్ 19, సెక్షన్ 20 వంటి జరిమానాలను కూడా ఈ చట్టం కల్పిస్తుంది. రెండవ సెక్షన్ సెక్షన్ 21 కింద కామ్ పొజిషన్ కు లోబడి మేజిస్ట్రేట్ చేత శిక్షించబడే నేరాల యొక్క కొన్ని చర్యలు లేదా తప్పిదాలను చేస్తుంది. మా అభిప్రాయం ప్రకారం సెక్షన్ 11 (2) జరిమానాలతో సంబంధం లేదు మరియు డీలర్ పై జరిమానాగా సమర్థించబడదు. వాస్తవానికి సెక్షన్ 11(1)ను ఉల్లంఘిస్తే జరిమానా విధించడానికి సెక్షన్ 20 క్లాజ్ (బి)లో అవకాశం కల్పిస్తుంది మరియు ఆ నిబంధనను ఉల్లంఘించిన వ్యక్తిని మొదటి తరగతి మేజిస్ట్రేట్ దోషిగా నిర్ధారించినట్లయితే జరిమానా విధించడానికి బాధ్యత వహిస్తుంది. అందువల్ల జాబితా 2 లోని ఎంట్రీ 54 కింద సెక్షన్ 11 (2) ను పన్ను విధించే నిబంధనగా లేదా పన్ను వసూలుకు సంబంధించిన యాదృచ్ఛిక లేదా అనుబంధ నిబంధనగా సమర్థించలేమని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము. దీనికి సంబంధించి సెక్షన్ 20లోని క్లాజ్ (సి)ను మనం ప్రస్తావించవచ్చు, సెక్షన్ 11లోని సబ్ సెక్షన్ (2)లో పేర్కొన్న మొత్తాలను నిర్ణీత గడువులోగా చెల్లించడంలో విఫలమైన ఏ వ్యక్తి అయినా మేజిస్ట్రేట్ చేత దోషిగా నిర్ధారించబడితే జరిమానా విధించబడుతుంది. చట్టప్రకారం పన్నుగా అస్సలు అనుమతి లేని మొత్తాన్ని ప్రభుత్వానికి చెల్లించడంలో విఫలమైన వ్యక్తిని ఈ నిబంధన శిక్షార్హుడిని చేస్తుంది. పన్ను విధింపు చట్టంలోని అంశాలను అమలు చేసే ఉద్దేశ్యంతో కొనుగోలుదారుల నుంచి పన్ను రూపంలో తప్పుగా వసూలు చేసిన మొత్తాన్ని పెనాల్టీగా పరిగణించే అవకాశం లేదు. పన్ను చట్టం ద్వారా అధీకృతం కాని ఏదైనా కొనుగోలుదారుడి నుండి డీలర్ వసూలు చేసినట్లయితే, అది అతనికి మరియు కొనుగోలుదారుకు మధ్య ఉన్న విషయం, మరియు కొనుగోలుదారు డీలర్ నుండి మొత్తాన్ని రికవరీ చేయడానికి అర్హత కలిగి ఉండవచ్చు. అయితే అలా వసూలు చేసిన డబ్బును పన్నుగా చెల్లించాల్సి వస్తే తప్ప, డీలర్ తప్పుగా వసూలు చేసినంత మాత్రాన ప్రభుత్వం చట్టప్రకారం దానిని రికవరీ చేయదు. ఇది ప్రత్యక్షంగా చేయలేము, ఎందుకంటే ఇది జాబితా 2 లోని 54 వ ఎంట్రీ

యొక్క అర్థంలో పన్ను కాదు, లేదా రాష్ట్ర శాసనసభ యాదృచ్ఛిక లేదా అనుబంధ అధికారం ముసుగులో ప్రత్యక్షంగా చేయలేని పనిని పరోక్షంగా చేయదు. అందువల్ల సెక్షన్ 11(2) జాబితా-2లోని ఎంట్రీ 54 ప్రకారం రాష్ట్ర శాసనసభ పరిధిలో లేదని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము.

దీనికి సంబంధించి ప్రతివాది ది ఓరియంట్ పేపర్ మిల్స్ లిమిటెడ్ వర్సెస్ఒరిస్సా రాష్ట్రం([1962] 1 S. C. R. 549). కేసులో ఈ కోర్టు తీర్పుపై ఆధారపడి ఉన్నాడు. మా అభిప్రాయం ప్రకారం ఆ కేసు ప్రస్తుత కేసు వాస్తవాలకు వర్తించదు. అలాంటప్పుడు డీలర్ ను పన్నుగా అంచనా వేసి పన్ను చెల్లించారు. తరువాత బొంబాయి రాష్ట్రంవర్సెస్యునైటెడ్ మోటార్స్ (ఇండియా) లిమిటెడ్ ([1953] S. C. R. 1069.)లోని ఈ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు దృష్ట్యా రాష్ట్రం వెలుపల వినియోగానికి పంపిన వస్తువులకు సంబంధించి చెల్లించిన మొత్తాలు పన్ను పరిధిలోకి రావు. అప్పుడు డీలర్ పన్ను రీఫండ్ కోసం దరఖాస్తు చేసుకున్నాడు, ఇది అర్హత లేదని భావించబడింది. రిఫండ్ తిరస్కరించబడింది మరియు డీలర్ ఒరిస్సా అమ్మకపు పన్ను చట్టంలోని సెక్షన్ 14 (ఆ కేసులో పరిశీలనలో ఉన్న చట్టం) కింద రిఫండ్ చేయడానికి అర్హత ఉందని పేర్కొంటూ హైకోర్టుకు రిట్ పిటిషన్ ద్వారా వెళ్ళాడు. హైకోర్టు ఈ పిటిషన్ ను పాక్షికంగా అనుమతించింది మరియు డీలర్ మరియు రాష్ట్రం ఈ కోర్టుకు అప్పీళ్లు ఉన్నాయి. ఈలోగా ఒరిస్సా శాసనసభ చట్టాన్ని సవరించి, ప్రిన్సిపల్ చట్టంలో సెక్షన్ 14 ఎను ప్రవేశపెట్టి, డీలర్ వాస్తవంగా ఆ మొత్తాన్ని పన్నుగా పొందిన వ్యక్తి మాత్రమే రిఫండ్ క్లెయిమ్ చేసుకోవచ్చని పేర్కొంది. ఆ నిబంధనను ఈ కోర్టులో సవాలు చేశారు, కానీ ఇది జాబితా 2 లోని ఎంట్రీ 54 నుండి ఉత్పన్నమయ్యే యాదృచ్ఛిక అధికార పరిధిలోకి వస్తుందనే కారణంతో సమర్థించబడింది. ఆ విషయం రిఫండ్ కు సంబంధించిన అంశం మరియు వసూలు చేసిన పన్నును తిరిగి చెల్లించడం అనేది పన్ను విధింపు మరియు వసూలుకు సంబంధించిన యాదృచ్ఛిక మరియు అనుబంధ అధికారాల పరిధిలోకి వచ్చే అంశమని సందేహించలేము. ప్రస్తుత కేసులో రీఫండ్ కేసును మేం డీల్ చేయడం లేదు. సెక్షన్ 11(2) ప్రకారం పన్ను రూపంలో వసూలు చేసిన వస్తువు వాస్తవానికి జాబితా-2లోని ఎంట్రీ 54 కింద అమల్లోకి వచ్చిన చట్టం ప్రకారం పన్నుగా బకాయి కానప్పటికీ ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలి. మా అభిప్రాయంలో ఈ పరిస్థితి ఓరియంట్ పేపర్ మిల్స్ లిమిటెడ్ ()

విషయంలో పరిస్థితికి పూర్తిగా భిన్నంగా ఉంది. ఇండియన్ అల్యూమినియం కంపెనీవర్సెస్మద్రాసు రాష్ట్రం ([1962] XIII S.T.C. 967.)లో మద్రాస్ హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పుపై ప్రతివాది ఆధారపడి ఉన్నారు.. 1957 నాటి మద్రాసు చట్టం 1 ద్వారా సవరించిన మద్రాస్ జనరల్ సేల్స్ ట్యాక్స్ యాక్ట్ 1939లోని సెక్షన్ 8-బికి సంబంధించి ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నారు. సెక్షన్ 8-బి (2)లోని పదాలు సెక్షన్ 11 (2)లోని పదాలతో సరిగ్గా సమానంగా లేనప్పటికీ, పదార్థంలోని నిబంధన సెక్షన్ 11 (2) మాదిరిగానే ఉంది. పైన చెప్పిన విషయాల దృష్ట్యా ఆ నిర్ణయం తప్పని భావించాలి. చివరగా, జాబితా II లోని ఎంట్రీ 26 దృష్ట్యా సెక్షన్ 11 (2) రాష్ట్ర శాసనసభ యొక్క శాసన పరిధిలో ఉందని ప్రతిస్పందకుడి వాదనకు మేము వస్తాము. ఆ ఎంట్రీ "జాబితా III లోని ఎంట్రీ 33 యొక్క నిబంధనలకు లోబడి రాష్ట్రంలో వర్తక మరియు వాణిజ్యానికి సంబంధించినది". ఏడో షెడ్యూలులోని శాసన జాబితాలు 1, 2లోని ట్యాక్సింగ్ ఎంట్రీలు ఇతర ఎంట్రీల కంటే పూర్తిగా భిన్నంగా ఉంటాయన్నది అందరికీ తెలిసిన విషయమే. జాబితా II యొక్క ఎంట్రీ 26 వాణిజ్యం మరియు వాణిజ్యానికి సంబంధించినది మరియు పన్నుగా తప్పుగా గ్రహించిన మొత్తాలను పన్ను విధించడం లేదా రికవరీ చేయడానికి ఎటువంటి సంబంధం లేదు. సెక్షన్ 11(2) వర్తక, వాణిజ్యాలను నియంత్రిస్తుందని, అందువల్ల జాబితా-2లోని ఎంట్రీ 26 ప్రకారం రాష్ట్ర శాసనసభకు దీనిని అమలు చేసే అధికారం ఉందని పేర్కొన్నారు. వాణిజ్య, వాణిజ్య నియంత్రణకు ఇలాంటి నిబంధనకు సంబంధం ఏమిటో మనం అర్థం చేసుకోలేకపోతున్నాం. ఇది పన్ను విధించే చట్టానికి అనుబంధంగా మాత్రమే సమర్థించబడుతుంది. జాబితా-2లోని ఎంట్రీ 26 ప్రకారం వర్తక, వాణిజ్యాలను క్రమబద్ధీకరించడం కుదరదని మనం భావించడం సమంజసం కాకపోతే, సెక్షన్ 11(2) వంటి నిబంధనలో వర్తక, వాణిజ్యాల నియంత్రణ అంశం లేదని మా అభిప్రాయం.

అందువల్ల సెక్షన్ 11(2) వంటి నిబంధనను అమలు చేయడంలో రాష్ట్ర శాసనసభ అసమర్థంగా ఉందని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము. సెక్షన్ 20(సి)లో ఉన్న నిబంధన కూడా సెక్షన్ 11(2)కు అనుబంధంగా ఉంటుంది. తత్ఫలితంగా అమ్మకం పన్ను అధికారి కొనుగోలుదారుల నుండి వసూలు చేసిన దానిని (అమ్మకపు పన్నుగా తప్పుగా) చెల్లించమని

పిటిషనర్ ను అడగడానికి అవకాశం లేదు. సేల్స్ టాక్స్ ఆఫీసర్ యొక్క తుది మదింపు ఉత్తర్వులో పేర్కొన్నట్లుగా, అప్పీలుదారుడు సంబంధిత కాలానికి అమ్మకపు పన్నుగా మొత్తాన్ని చెల్లించాల్సిన అవసరం లేదని వివాదాస్పదం కాదు. అందువల్ల అప్పీలును అనుమతిస్తున్నామని, సెక్షన్ 11 (2) ఆధారంగా 1956 సెప్టెంబర్ 27 నాటి మదింపు ఉత్తర్వులను రద్దు చేస్తున్నామని తెలిపారు. పిటిషనర్ తన ఖర్చులను ఈ కోర్టుతో పాటు హైకోర్టులో పొందుతారు.

అప్పీలుకు అనుమతి..